

(ἐπὶ γέροντος εὐρισκομένου ἐγγὺς τοῦ τάφου) Σύμ. Σημερ'νοὶ καὶ αὐριονοὶ εἴμεστα (δὲν θὰ ζῶμεν χίλια χρόνια, εἴμεθα βραχύβιοι) Ἀπύρανθ. Τὰ σημερινὰ ξέρω τα, τ' αὐριανὰ πές μου τα (ἐπὶ τετριμμένων συμβουλῶν) Λεξ. Δημητρ. Αὐτὸς εἶναι σημερινὸς καὶ αὐριανός (εἶναι ἐτοιμοθάνατος) Σύμ. Τὰ σημερινὰ νοιάζομαι, τ' αὐριανὰ ποῖός ζῇ ποῖός πεθαίνει! Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Κάλλια ἔχω τὸ σημερ'νὸ ἄβγὸ παρὰ τὴν αὐριονὴ δρονιθα (προτιμῶ τὰ ὀλίγα τοῦ παρόντος ἀντὶ νὰ προσδοκῶ τὰ πολλὰ τοῦ μέλλοντος) Ἀπύρανθ. Κάλλια τὸ σημερινὸ ψωμί παρὰ τὴν αὐριανὴ πίττα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἰβενιζέλ. Παροιμ. 131, 205. 2) Θηλ. οὐσ., ἡ αὐριανὴ ἡμέρα κοιν.: Ἄς ξημερώσῃ ἡ αὐριανὴ καὶ βλέπουμε.

Πβ. αὐρινός, αὐριοβραδινός, αὐριοσινός, *αὐρισινός.

αὐριαργά ἐπίρρ. Κάρπ. αὐρζαργά Σκῦρ. αὐγιαργά Κρήτ. Σκῦρ. αὐγιαργα Ἰμβρ. Σκῦρ. αὐραργά Κρήτ. αὐραγά Ἡπ. Κρήτ. αὐραγα Κρήτ.

Ἐκ τῆς φρ. αὐριο ἀργά. Διὰ τὸν τύπ. αὐρζαργά ἰδ. ΒΦάβην ἐν Τεσσαρακ. Κόντου (1909) 249 κέξ. Εἰς τοὺς τύπ. αὐγιαργά καὶ αὐραγά ἀπεβλήθη τὸ ρ τῆς ἐτέρας συλλαβῆς κατ' ἀνομοίωσιν.

Αὐριον τὴν ἐσπέραν, αὐριο βράδν ἐνθ' ἄν.: Αὐγιαργά θὰ ῥθῶ ν' ἀποσπερίσωμε Κρήτ. Αὐραργά ποῦ εἶναι σαββατόβραδον νὰ ῥθῇτε νὰ κάτσετε μιὰ ὀλῆα αὐτόθ. Αὐγιαργά θὰ τὰ ξεφανερῶσωμε (θὰ ἀναγγεῖλωμεν τοὺς ἀρραβῶνας) Σκῦρ. || Ἀσμ.

Κ' εἰὼ μὲ τὸν τραουδιστὴ ἀπόψε θὰ ξωμεῖνω, ἀπόψε μόνο καὶ αὐριαργά καὶ ὥς τ' ἄλλο μεσημέρι Κάρπ.

Ἀπόψε μόνο καὶ αὐραργά δὰ νὰ μαστε ὁμάδι κα' ὕστερα ξεχωρίζομε σὰ δῆς ἐλαιᾶς τὸ λάδι Κρήτ.

Νά μουν ἀπόψε 'ς τὴ Μιαμοῦ καὶ αὐραγά 'ς τὸ Γρότο καὶ ἀδιβραγά 'ς τὸ Χάρακα τὸ μυρισμένο δόπο αὐτόθ. Συνών. αὐριοψε.

αὐρινός ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (*Οφ.) αὐρ'νός Θράκ. Σάμ. σαυρινός Καππ. (Σίλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. αὐρινός. Ὁ τύπ. σαυρινός ἴσως κατὰ τὸ σημερινός.

1) Αὐριανός 1, ὁ ἰδ., πολλαχ. καὶ Πόντ. (*Οφ.): Ποίημ.

Θέ μου, ξημέρωσέ τηνε τὴν αὐρινὴ τὴ μέρα, θὰ μᾶς θυμᾶτ' ἡ Ἀρβανιτὰ καὶ θὰ τὴν τρώῃ ἡ ζήλεια ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,183. 2) Θηλ. οὐσ., αὐριανός 2, ὁ ἰδ., Καππ. (Σίλ.) Πελοπ. (Καλάμ.): Σαυρινὴ βράδν (αὐριον τὸ βράδν) Σίλ. Καλὴ νύχτα, καλὴ αὐρινὴ (ἀποχαιρετισμός) Καλάμ.

αὐριο ἐπίρρ. αὐριον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) αὐριο κοιν. καὶ Πόντ. (*Οφ.) αὐριον βόρ. ἰδιώμ. αὐριο πολλαχ. αὐριον πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. αὐρζο Σκῦρ. αὐρτζο Νίσυρ. αὐρζιον Ρόδ. αὐρζιο Ρόδ. αὐρτζιο πολλαχ. αὐρτζιον Ἡπ. Θάσ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. αὐρτζιο Χίος αὐρζο Κάλυμν. αὐρτζο Ἀστνπ. ἄριον Μεγίστ. ἄριο Μεγίστ. ἄρκον Κύπρ. αὐκον Κύπρ. αὐρι Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Καππ. (Σίλ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) αὐρι Καππ. (Σίλ.) αὐριν Πόντ. αὐρον Θεσσ. Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίρρ. αὐριον. Ἐκ τῆς συναλοιφῆς τοῦ ριο προέκυψαν οἱ εἰς -ζο, -τζο καὶ -γζο τύπ. κατὰ τοὺς

νόμους τῶν ἐκασταχοῦ ἰδιωμάτων. Εἰς τοὺς κατὰ συναλοιφὴν τύπ. ἐμφανίζεται τὸ ι μετὰ τὸ ρ ἢ πρὸ αὐτοῦ ὡς συνοδίτης φθόγγος διὰ τὴν συνεκφορὰν πολλῶν συμφώνων ἢ ὡς μετάθεσις: αὐριγιο- *αὐριγιο-αὐεργιο. Εἰς τὸν τύπ. αὐεργιο τὸ ερ ἔχει πρὸς τὸ ιρ καθὰ εἰς τὸν τύπ. μερι παρὰ τὸ μηρί, κερι παρὰ τὸ κηρί κττ. Οἱ τύπ. ἄρκον καὶ αὐκον προήλθον ἐκ τοῦ τύπ. αὐρκον (ἄβρκον) κατ' ἀποβολὴν τῶν συμφώνων β καὶ ρ. Διὰ τοὺς τύπους αὐριν καὶ αὐρι πβ. «τὴν ἐφαύριν» ἐν παπύρῳ τοῦ 1ου π. Χ. αἰῶνος. Ἰδ. ΣΚαψωμέν. ἐν Λεξικογρ. Δελτ. Ἀκαδ. Ἀθηνῶν 1 (1939) 60.

1) Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, τὴν ἐπιούσαν κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. κ.ά.): Αὐριο πρωὶ-μεσημέρι-βράδν κττ. Αὐριο ξημερώνει Κυριακὴ-Δευτέρα κττ. Σήμερα εἴμ' ἐδῶ καὶ αὐριο φεύγω κοιν. || Φρ. Σήμερα εἴμαστε καὶ αὐριο ὄχι (ἐπὶ τοῦ ἀδήλου θανάτου ἢ τῆς βραχύτητος τῆς ζωῆς). Μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὐριο (δι' ἀλλεπαλλήλων ἀναβολῶν) κοιν. Καὶ αὐριο μέρα εἶναι (δικαιολογία διὰ τὴν ἀναβολὴν τινος εἰς τὴν αὐριον). Καλὸ αὐριο (ἐπὶ ματαίας ἀναμονῆς). Καλὴ μέρα γι' αὐριο (ἀπάντησις εἰς τὸν λέγοντα ἀνόντα ἢ ἀπαράδεκτα) πολλαχ. Αὐριο τὴν ἄλλη μέρα (μεθ' αὐριο) Πελοπ. (Κορινθ.) κ.ά. Καλὸν αὐριο! (εὐχή, ὅταν ἡ ἐπομένη ἐορτάζεται καὶ εἰρωνικῶς ἐπὶ ματαίας ἀναμονῆς) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. Συνών. ταχζά.

β) Εἰρωνικῶς ἀντὶ τοῦ ποτὲ ἢ ὄχι πολλαχ.: Θὰ μοῦ δώσης χρήματα; — Αὐριο! πολλαχ. Δῶσ' μου τῶαί μέναν λ-λία μῆλα! — Ἀρκον! Κύπρ. 2) Εἰς τὸ μέλλον τὸ ἐγγὺς ἢ τὸ ἀπώτερον κοιν.: Αὐριο ποῦ θὰ γίνῃς ἄντρας κάνε ὅ,τι θέλεις κοιν. || Φρ. Σήμερο αὐριο (μετ' ὀλίγον, λίαν προσεχῶς). Αὐριο μεθαύριο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) κοιν. Αὐριον μιθαύριον (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Αὐρι τ' ἄλλο τὴν ἡμέρα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πόντ. (Τραπ.) || Παροιμ. φρ. Αὐριο ἔχει ὁ Θεός (ὅταν ἀποποιῇται τις τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος μερίμνας). Αὐριο τὰ λέμε (ἀπειλὴ προσεχούς ἀλλαγῆς τῶν πραγμάτων καὶ ἀντιστροφῆς τῶν ὅρων τῆς παρούσης καταστάσεως) κοιν. Αὐριο κλαίνε (συγκεκαλυμμένη ἀπειλὴ μελλούσης τιμωρίας) πολλαχ. Παροιμ.

Αὐριο λούζουν τὸ γαμπρὸ καὶ τραγουδοῦν τὴ νύφη (ἐπὶ προαγγελίας μεγίστων δεινῶν) Πελοπ. (Κυνουρ.) || Ἀσμ.

Ἄς χορέψῃ το' ἄς χαρῇ | τῶρα ποῦ ναι νγὸ παιδί
το' ἄριον ποῦ θὰ παντρευτῇ | γι' ἀλεύρι θὰ συλλοῖστῇ
Μεγίστ.

αὐριοβραδινός ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς φρ. αὐριο βράδν.

Ὁ τῆς αὐριον ἐσπέρας: Ἡ αὐριοβραδινὴ βραδεῖα.

αὐριοσινός ἐπίθ. Ἡπ. αὐριουσ'νός Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. αὐριο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-σινός ἀποκοπείσης ἀπὸ τοῦ ψεσινός ἢ χτεσινός.

1) Αὐριανός 1, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.): Ἡ αὐριοσινὴ ἡμέρα Ἡπ. 2) Θηλ. οὐσ. αὐριανός 2, ὁ ἰδ., Ἡπ.: Νὰ μὴ μ' εὔρῃ ἡ αὐριοσινὴ! (ἀρά).

αὐριοψε ἀμάρτ. ἄρκοψες Κύπρ. αὐκοψες Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. αὐριο καὶ ὁψέ, δι' ὁ ἰδ. ψές.

Αὐριον τὴν ἐσπέραν.: Ἀρκοψες ἐν-νὰ πάμεν. Ἀρκοψες ἔχομεν χορόν. Συνών. αὐριαργά.

***αὐρισινός** ἐπίθ. αὐρισ'νός Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.) αὐριζ'νός Πόντ. (*Οφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. αὐρι, δι' ὃ ἰδ. αὐριο, καὶ τῆς καταλ. -ισινὸς ἀποκοπίσης ἐκ τοῦ *ἀποψισινός, δι' ὃ ἰδ. ἀποψινός.

Αὐριανός 1, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Αὐρισ'νὴν ἡμέραν ἦρτα (σὰν αὐριο) Οἶν. Αὐρισ'νὸν βράδον ἐγενέθη (σὰν αὐριο βράδον) Κερασ. Τ' αὐρισ'νὸν ἡ ἡμέρα καλὸν φαίνεται πῶς θὰ ἐνι αὐτόθ. 'Σ' σ' αὐρισ'νὸν τὸ ξημέρωμα νὰ μὴ προφτάνω, ἂν λέω ψέματα! αὐτόθ. Νὰ μὴ ἐλέπης τ' αὐριζ'νὸ τὴν ἡμέρα! (ἀρά) 'Οφ. || Φρ. 'Οσημερ'νός ἐν' κ' αὐριζ'νός 'κ' ἐν' (ἐπὶ γέροντος) Τραπ. Σημερινοὶ εἴμεστιν κ' αὐρισ'νοὶ 'κ' εἴμεστιν (σήμερον ζῶμεν καὶ αὐριον τίς οἶδεν;) Κερασ. || Γνωμ. Τ' αὐριζ'νὸν τὴ δουλείαν, ἂν ἐπορῆς, ὁσήμερον ποῖσον ἀτο Τραπ.

αὐροσάλευτος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. 'Ασάλ. Ζωή³ 81.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐρα καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαλευτός < σαλεύω.

Ὁ ὑπὸ τῆς αὐρας σαλευόμενος, ὁ ἐλαφρῶς κινούμενος: Ποίημ.

Ἔτσι δὲν εἶναι ὥρα τοῦ νέο κυπαρίσσι
λυγῶντας αὐροσάλευτο πρὸς τὸν αἰθέρα.

αὐστηρά ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ἄστηρα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αὐστηρός. Ὁ τονισμὸς τοῦ τύπ. ἄστη-ρα κατὰ τὸ ἄγρια.

Αὐστηρῶς, σκληρῶς, ἀμειλίκτως ἐνθ' ἄν.: Τὸν τιμώρησε - τοῦ φέρθηκε αὐστηρά κοιν. Ἄστηρα κρούω (κτυπῶ ἀμειλίκτως) Μάν.

αὐστηρόγλυκος ἐπίθ. ΓΞενοπ. Ζακυθιν. μαντήλ. 69.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. αὐστηρός καὶ γλυκός.

Ὁ ἔχων αὐστηράν, ἀλλὰ καὶ γλυκεῖαν ἔκφρασιν: Κοίταξε πάντα τὸν πατέρα μὲ τὸ αὐστηρόγλυκο πρόσωπο καὶ τὰ ἄσπρα γένεια.

αὐστηρὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀφιστηρὸς Πελοπν. ('Αρκαδ.) αὐτηρὸς Κεφαλλ. αὐθηρὸς Σίφν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αὐστηρός. Εἰς τὸ ἀφιστηρὸς ἀνάπτυξις συνοδίτου φθόγγου μεταξὺ τῶν συμφ. φσ.

1) Δριμύς, ὁξὺς Κεφαλλ.: Εἶδι αὐτηρό. 2) Ἰσχυρός, δραστηκὸς Σίφν.: Αὐθηρὸ φαρμάκι. 3) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀνεπιεικὴς, σκληρὸς λόγ. κοιν.

αὐταδέλφι τὸ, ('Εβδομ. 6, 25, 8).

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. αὐτάδελεφος.

Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἀδελφός.

αὐτεξούσιος ἐπίθ. λόγ. κοιν. αὐτεξούσιε Τσακων. αὐτοξούσιος ΓΨυχάρ. Ρωμαίικ. γραμματ. 2,302 αὐταξούσιος Κέρκ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἐφταξούσιος Ἄνδρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύپر. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πάρ. Πόντ. (Οἶν.) Ρόδ. κ.ά. ἰφταξούσιους Ἡπ. κ.ά. ῥφταξούσιος Κρήτ. ῥφταξούσιους Θράκ. (Μάδυτ.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. αὐτεξούσιος. Ὁ τύπ. αὐτοξούσιος διὰ τὰ πολλὰ μετὰ συνδετικῶ φωνήεντος ο. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1924) 26. Ὁ τύπ. ἐφταξούσιος διὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐφτὰ ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ πολλοῦ.

1) Ὁ αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐξουσιάζων, ὁ μὴ ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούῃ εἰς ἄλλον, ἀνεξάρτητος κοιν. καὶ Τσακων.: Αὐτεξούσιος εἶναι γὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει κοιν. Καθένας 'ς τὲς δουλειές του εἶναι ἐφταξούσιος Ρόδ. Ὁ ἄνθρωπος ἐν' ἐφταξούσιος Κύپر. 2) Κραταίος, ἰσχυρὸς Κρήτ.: Ἄσμ.

ῥφταξούσιε Νικόλαε, ἀνήμενε λιγάκι,
μὰ ζωδανὸ τ' ἀσκέρι μου σὰ φτάξῃ θὰ σὲ πιάσῃ.

* **αὐτῇ-ἐσπέρα** ἐπίρρ. ἐι-τεσπέρα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τῆς φρ. αὐτῇ ἐσπέρα.

Κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν, ἀπόψε.

αὐτίκοντα ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ.) αὐτόκοντα Πόντ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. αὐτίκα καὶ τοῦ κοντά. Ἰδ. ΙΒα-λαβάν. ἐν Ἀρχ. Συλλ. Κοραῖ ἐν λ. καὶ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,323. Τὸ αὐτόκοντα προσέλαβε τὸ οὐ ὥς τὸ κατ' ἐξοχὴν συνδετικὸν φωνήεν.

1) Παραυτίκα, παραχρῆμα Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἀμέσως. 2) Μετ' οὐ πολὺ, μετ' ὀλίγον Πόντ. (Σάντ.)

αὐτίκοντος ἐπίθ. ἀμάρτ. αὐτόκοντος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. αὐτίκοντα.

Ὁ μετ' ὀλίγον γενόμενος.

αὐτόβολος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτόβουλος Στερελλ. ('Αράχ.)

Ἐκ τῆς ἀντων. αὐτός καὶ τοῦ οὐσ. βόλος.

1) Ὁ αὐτὸς καθ' αὐτόν, ὁ μὴ ἐξ ἄλλου, ὁλόκληρος: Νὰ χαίρισ' τοῦ σ'λοῦπ' σ' ἀτόβουλου! (τὸ σ'λοῦπ'σ' = τὸ σου-λούπι σου, τὸν ἑαυτόν σου). Κακὸ ἀτόβουλου εἶν' αὐτὸς (κακὸν φανερόν, ἀναμφισβήτητον). 2) Παχύς, δυσκίνητος, ἰδίᾳ κατ' οὐδ. ὥς οὐσ.: Μωρέ, τί ἀτόβουλου ποῦ γί'ν' κ'! Κ'νῆσ' ἀπὸ τῆ θείσ' σ', ἀτόβουλου!

αὐτόβοσκος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτόβοσκος Ἡπ.

Ἐκ τῆς ἀντων. αὐτός καὶ τοῦ οὐσ. βοσκή.

Ὁ μόνος, ὁ ἄνευ ἄλλου βόσκων: Ἐγὼ ἔχω τὰ χοντρι-κά μ' ἀτόβόσκα μέρα νύχτα.

αὐτοθέλητα ἐπίρρ. Σῦρ. — ΣΣκίπη Κάλβ. μέτρ. 50 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αὐτοθέλητος.

Ἐξ οἰκείας βουλήσεως, ἐκουσίως, αὐτοβούλως: Κάμνοντάς το αὐτοθέλητα Σῦρ. || Ποίημ.

Μὴ μὲ κλαίτε, αὐτοθέλητα | στροβιλίζουμαι ὁλότελα
ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν.

αὐτοθέλητος ἐπίθ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Σῦρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. αὐτοθέλητος.

Ὁ θέλων αὐτὸς καὶ οὐχὶ ἐξαναγκαζόμενος, αὐτόβουλος ἐνθ' ἄν.: Αὐτοθέλητη πῆρε τὸ γέρω Λεξ. Δημητρ. Ἡσφαζέ δων ὁ δάρας μου αὐτοθέλητος ἕνα γριᾶς (ἐκ παραμυθ. κριᾶς = ζῶον) Ἀπύρανθ.

αὐτοκέφαλος ἐπίθ. πολλαχ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. αὐτοκέφαλος.

1) Ὁ ἀνεξαρτήτως ἀπὸ ἄλλου ζῶν, ὁ μὴ ὑπακούων εἰς ἄλλους, χειράφετος πολλαχ.: Αὐτοκέφαλη γυναῖκα. Αὐτοκέφαλο παιδί. β) Ἀπειθάρχητος, ἄτακτος Νάξ. ('Απύρανθ.): Δὲν ἔχει ὁ κόσμος πρὸ αὐτοκέφαλο δαϊδί. 2) Ἰσχυρογνώμων Κέρκ. Συνών. πεισματάρης.

αὐτοκινητάδα ἡ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐτοκίνητο καὶ τῆς καταλ. -άδα (II).

1) Περίπατος ἡ μετάβασίς που ἐπ' αὐτοκινήτου: Τοῦ ἀρέσει ἡ αὐτοκινητάδα. 2) Ἐπιρρηματ., ἐπ' αὐτοκινήτου, δι' αὐτοκινήτου: Πήγαμε αὐτοκινητάδα 'ς τὸ δεῖνα μέρος.

αὐτοκινηταρῆς ἡ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐτοκίνητο καὶ τῆς καταλ. -αρῆς.

Τὸ σύνολον τῶν ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ ἐπιβατῶν, αὐτοκίνητον πληρὲς ἐπιβατῶν: Ἐπέρασαν πολλὰς αὐτοκινηταρῆς.

αὐτοκινητάρης ὁ, Κύپر. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐτοκίνητο, δι' ὃ ἰδ. αὐτοκίνητος, καὶ τῆς καταλ. -άρης.

Ὁδηγὸς αὐτοκινήτου. Συνών. αὐτοκινητιστής.

